

— Пари ще печеля съ това момиче. Слушай! Тъ и двама обърнаха очи къмъ момичето. То трепна и пфсеньта ѝ секна изведнажъ.

— Ела тука! — викна ѝ циганинътъ.

Ана отиде при тѣхъ. Чернитѣ кждрави косички висѣха като два черни, малки гроздове по бузичкитѣ ѝ.

— Седни. Знаешъ ли други пфсни, ама така да ги пфнешъ?

— Какъ да ги пфя?

— Така, като тая сега гдето пфеше. Карай!

Той хвана дигулката. Момичето започна, но гласътъ му малко треперѣше. То знаеше, че не трѣбва да отказва. Колко пжти досега сж я били и учили да повтаря, че тѣ сж нейни родители! То пфеше сега, циганинътъ излеко ѝ пригласяше. Но гласътъ ѝ треперѣше. Той я удари.

— Пфй де! Силно!

— Не мога сега.

— Можешъ.

Отъ голѣмитѣ ѝ очи потекоха сълзи. Нито той, нито жена му ги виждаха, но сълзитѣ полека пълзѣха по лицето ѝ, палѣха бузичкитѣ, стичаха се въ отворени насила уста, — топли и солени. И тя пфеше . . . пфеше по-тжжно отъ най-жаловития плачъ.

— Кой ти е баща? — попита циганинътъ.

Тя прехапа устни. Очитѣ се обърнаха къмъ небето, звездитѣ ѝ се сториха като хиляди разплакани очи. Циганинътъ я удари и повтори въпроса си. Тя промълви:

— Ти.

— А коя е майка ти?

— Тя. Ана посочи диганката, но тукъ вече не одържа тжгата си и заплака силно, мжчително, до болка измжчвана. Цѣлото ѝ малко тѣло, простнато до загасващото огнище, треперѣше, но циганитѣ водѣха своя разговоръ за утрешнитѣ печалби и не обърнаха очи къмъ нея.